

Brott i orienteringsskogen

Trots allt snubblande och snavande, alla magplask bland ormbunkar, alla snedkliv bland stenar, alla misslyckade balansakter på vitmosseberg så har jag aldrig brutit något nånstans i kroppen. (Jag har förstås brutit nån orientering nån gång men... det har ju bara kostat på psykiskt.) Men i skogen på den tävling som Fellingsbro ordnade första torsdagen i september råkade jag ut för ett BROTT av ett helt annat slag. Jag blev utsatt för utpressning!!

På väg från ettan till tvåan (inte så långt fågelvägen men om man inte är en fågel så kan det bli väldigt långt och svårt). En sten letade jag efter och vid en sådan stämplade Leende Berit från Södertälje. "Här är du!" Hm, rejält snett var jag så nu var det ny kompassriktning igen och uppför och nerför. På väg uppför hörde jag en löpare som med enorm hastighet tog sig fram uppe på höjden. Det svischade bland grenarna, så det måste vara nån av de snabbaste i tävlingen. Kanske Stig Landstorp, Stig Borg eller självaste hövdingen Alf Lindberg? Brun tävlingsdräkt... nej, päls!! En älg passerade strax ovanför mig så fort att jag inte hann fatta det förrän den var försvunnen. Jag fortsatte min framfart på mina betydligt färre och kortare ben och inget svischande hördes kring mig.

Nya kliv på min väg mot min sten. Åh, där var den och kontrollen syntes tydligt. Så lättad och glad jag blev, tills jag såg kontrollciffran. Fel! Såväl kartan som skogen kändes överfylld av stenar så jag satte mig trött på en sådan och begrundade tillvaron i hopp om att nån skulle komma. Och se – där dök så småningom en Södertäljelöpare upp. "Kan du hjälpa mig?" pep jag. Svaret blev: "Ja, men bara om du skriver om mig i din blogg!" Med tanke på hur långt det var tillbaka till TC och hur stor och bökelig skogen var, gav jag genast efter för denna utpressning. Så tack Weine för hjälpen!

Jag hittade med möda resterande kontroller och väl tillbaka vid TC hade min kvartett (vi som samåker) oduschade, hungriga och oroliga väntat en timme på mig. Missmod fyllde mitt sinne över att vara en så usel orienterare. Först vid testunden och mackorna ihop med andra klubbkamrater de positiva bröderna Mathisen och alltid vänligt glada Leif Jansson tinade jag upp en smula. Och när jag berättade om Weines utpressning så skrattade de gott. Så jag gick förbi Södertäljebordet, tackade Berit för hjälpen medan Weine glatt insisterade på att bli nämnd i min blogg.

På hemvägen tänkte jag bedrövat på mina planer inför dagens tävling på att revanschera mig från den usla insatsen i Katrineholm tävlingen dessförinnan. På den lätta och korta banan där hittade jag inte sexan, (som visade sig stå gömd i en liten buskkransad sankmark). Jag irrade och virrade efter sankmarken så att jag inte ens visste var jag var, tills Göran Svärd från Gnesta förbarmade sig över mig. Efter stämplingen var jag så förvirrad att jag glömde bort vart jag skulle och gick mot femman via en annan sankmarkskant. Nästan framme insåg jag att det var ju sjuan jag skulle till. Uppgiften tog jag mig igenom resterande elände och blev godkänd. Men jag var så sist att om nån skulle kunna ha en sämre tid än mig, så skulle den i princip ha fått krypa runt banan. Mina klubbkamrater skrattade och pekade på min vänsterfot. "Hon är så långsam i skogen att det har börjat gro på henne!" Görel Svedestam tog ett foto som bevis. Nu såg jag vad det var. Ormbunkar och gräs hade fastnat på skon!

Gun Sundberg den 6 september 2019